

Publicerad 2020-02-02 00:34 av Stefan Bergström

En gammal text jag skrivit.

ÅNGESTENS TÅNG....

Det är snurrikt nu vet inte vad jag ska skriva,
hjärnans signaler flödar i brustna kanaler, mina
synapser får små kollapser. Tankens mönster
blandas gamla och nya, vet inte riktigt hur jag
dessa ska styra. Med tiden kommer detta bli
bättre, just nu känns hjärnan som ett Mosat
äpple.

Det är skrämmande att i denna process vara,
svårt att förklara. Kan också fysiskt stänga av
jag förlamas, det sitter i huvet inte lätt att uthärda.
Detta är inga någonsin värda, Inget farligt men
våldigt obehagligt att få. Du måste varit med om
det själv för att förstå, hur det är att med skräcken
gå.

Växlar hela tiden, ibland strejkar benen kan inte
ta kliven, inte svälja maten den egna saliven.
Armarna domnar bort, kan inte lyfta en kopp.
Detta är ångest av värsta sort, visst är det
enkelt att ta till droger eller piller, allting
går bort. Baksidan är att stunden blir kort,
kroppen vill ha mer för varje gång, sen sitter
jag där fast i den ökande ångestens tång.

Text: Stefan Bergström

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Bergström med Poeter.se id #152681 innehar upphovsrätten